

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ARDEUS a. s.**, se sídlem Na Výsluní 201/13, Praha 10, zastoupeného JUDr. Jaromírem Sýkorou, advokátem se sídlem Slezská 950, Orlová - Poruba, proti žalovanému: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 280/2006 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky (dále jen „Bankovní rada“) ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2006/2603/110. Tímto rozhodnutím Bankovní rada zamítla rozklad proti

rozhodnutí České národní banky (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 5. 2006, č. j. 2006/1056/620, jímž byla stěžovateli uložena na základě ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 219/1995 Sb., devizový zákon, ve znění účinném ke dni 31. 8. 2008 (dále jen „devizový zákon“), povinnost ukončit nepovolenou činnost za porušení ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona, a dále mu byla na základě ustanovení § 22 odst. 3 písm. b), § 22 odst. 5 a § 23 odst. 1 písm. e) téhož zákona uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

[3] Stěžovatel nejprve doslovně cituje odůvodnění rozsudku městského soudu, s jehož právním názorem nesouhlasí. Má za to, že z ustanovení § 3 odst. 1 devizového zákona v rozhodném znění (*„Pro provádění obchodů s devizovými hodnotami nebo poskytování peněžních služeb, je-li tato činnost podnikáním, uděluje Česká národní banka devizovému místu, které nevykonává činnost na základě bankovní nebo jednotné licence podle zvláštního zákona, devizovou licenci, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“*) vyplývá, že nejedná-li se při provádění obchodů s devizovými hodnotami nebo poskytování peněžních služeb o podnikatelskou činnost (ve smyslu § 2 obchodního zákoníku), není nutné, aby osoba tuto činnost provádějící měla udělenou licenci. Dále odkazuje na ustanovení § 9 devizového zákona, podle něhož se k provádění obchodů se zahraničními cennými papíry licence nevyžaduje.

[4] Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že citované ustanovení § 3 odst. 1 devizového zákona dopadá na všechny osoby (tedy nejen na ty subjekty, které splňují definici podnikatele a podnikání podle obchodního zákoníku), neboť jejím smyslem je ochrana subjektů, které nemají větší zkušenosti s příslušným trhem, pro něj jsou finanční prostředky spravovány. Stěžovatel tvrdí, že nebylo prokázáno (ani tvrzeno), že by stěžovatel jakkoliv nakládal s finančními prostředky jakýchkoliv osob. Devizový zákon přitom podle stěžovatele nemůže být porušen, pokud je zprostředkování či jiné obstarání nákupu či prodeje devizových hodnot bezúplatné.

[5] Z devizového zákona [§ 1 písm. i)] vyplývá, že obchodem s devizovými hodnotami se rozumí uzavírání závazkových právních vztahů mezi osobou, která uzavření smlouvy o nákupu či prodeji devizových prostředků nabízí a osobou, které je nabídka určena. Nepřímým předmětem tohoto závazkového vztahu jsou tedy devizové prostředky. Stěžovatel přitom obchodování s devizovými hodnotami nenabízel a nenabízí.

[6] Stěžovatel tvrdí, že nevyvíjel poradenskou činnost týkající se investování do investičních instrumentů, nepřijímal ani nepředával pokyny týkající se investičních instrumentů na účet zákazníka, nevyvíjel činnost podle zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu nebo podle zákona o investičních službách (*pozn. soudu:*

stěžovatel chtěl patrně uvést vyhlášku ČNB č. 258/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti dodržování pravidel obezřetného poskytování investičních služeb a podrobnější způsoby jednání obchodníka s cennými papíry se zákazníky, jež byla s účinností od 1. 7. 2008 nahrazena vyhláškou ČNB č. 237/2008 Sb., o podrobnostech některých pravidel při poskytování investičních služeb). Stěžovatel pouze umístil na svých webových stránkách odkaz na Demo nebo Live účty GCI Financial Ltd., které si mohl a může otevřít přímo kdokoli a kdekoli, tj. nejen na webových stránkách stěžovatele. Rozhodujícím důvodem pro umístění tohoto odkazu na webových stránkách stěžovatele bylo nabídnutí možnosti ověření znalostí nabytých na teoretických školeních stěžovatele. Tuto možnost poskytuje stěžovatel bezúplatně, toliko jako podporu pro svou vzdělávací činnost.

[7] Stěžovatel se neztotožňuje s názorem, že umístění odkazu na webovou stránku, včetně případného umístění českých překladů, je jednáním směřujícím k obstarání či nabízení nákupu nebo prodeje devizových prostředků či nabízení obchodování s devizovými prostředky nebo poskytování peněžních služeb. Zveřejněním informací o službách, propagací nebo doporučováním těchto služeb nedochází k jejich poskytování či jejich nabízení, v opačném případě by totiž jakékoliv médium (denní tisk, odborný časopis, provozovatel televizního vysílání apod.) muselo být vnímáno jako podnikatel poskytující nebo zprostředkovávající služby subjektu, o kterém informuje. Zprostředkováním či jiným obstaráním nákupu nebo prodeje devizových prostředků by podle stěžovatele mohlo být toliko jednání směřující ke konkrétnímu obchodu s devizovými prostředky (nikoliv sdělení adresy peněžního ústavu) a nepřímým předmětem tohoto právního vztahu by musely být devizové prostředky (nikoliv informace o webové adrese).

[8] Za zprostředkování nebo jiné obstarání obchodů s devizovými hodnotami se ve smyslu § 1 písm. i) devizového zákona považuje činnost vykonávaná jako podnikání fyzickou nebo právnickou osobou pro třetí osoby. V daném případě stěžovatel nenabízel třetím osobám své služby a produkty, jejichž předmětem by byl nákup nebo prodej devizových hodnot nebo zprostředkování či jiné obstarání obchodu s devizovými hodnotami. V předcházejícím řízení nebylo prokázáno, že by se stěžovatel zavázal obstarat jakýkoliv nákup nebo prodej ve smyslu devizového zákona nebo že by nabízel takové obstarání. Pokud stěžovatel při svých školeních demonstroval způsob obchodování na komoditních burzách prostřednictvím webových stránek a účtů společnosti GCI Financial Ltd., resp. pokud na svých webových stránkách umístil odkaz na webové stránky uvedené společnosti, nejedná se o nabízení obchodování s devizovými hodnotami.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že správní delikt, za který byla stěžovateli udělena pokuta, nespočívá v porušení § 3 odst. 1 devizového zákona, nýbrž v porušení § 3 odst. 6 tohoto zákona. V předmětném řízení proto není třeba vykládat ustanovení § 3 odst. 1 devizového zákona a vypořádávat se se skutečností, zda stěžovatel nabízel uvedenou činnost jako podnikání nebo zda za tuto činnost přijímal úplatu.

[11] Stěžovatel nemohl nabízet obchodování s devizovými hodnotami nebo poskytování peněžních služeb bez příslušného povolení státu ani nepodnikatelským způsobem,

neboť ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona váže již pouhou nabídku obchodování s devizovými hodnotami nebo poskytování peněžních služeb na držení devizové licence nebo jiného státem vydaného povolení. Tento ustálený výklad ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona je obsažen již v informaci Ministerstva financí ze dne 19. 8. 2003, vydané pro veřejnost k oprávnění osob poskytovat služby na finančním trhu v článku 2.2.

[12] Žalovaný s odkazem na ustanovení § 1 písm. i) devizového zákona uzavírá, že nabízením obchodování s devizovými hodnotami ve smyslu § 3 odst. 6 devizového zákona je nabízení zprostředkování nebo jiného obstarání nákupu či prodeje devizových hodnot. Ke spáchání správního deliktu proto dochází již nabídkou zprostředkování nebo jiného obstarání nákupu či prodeje a nikoliv až v okamžiku, kdy je uzavřen obchod s devizovými hodnotami, jak tvrdí stěžovatel. Za zprostředkování lze přitom považovat jakoukoliv činnost směřující k provedení obchodu či jiné služby s devizovými hodnotami, která vůbec nemusí mít povahu právního úkonu ve smyslu § 34 občanského zákoníku.

[13] Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 2 Afs 129/2008 - 85, na odůvodnění napadeného rozhodnutí Bankovní rady a své rozhodnutí vydané v prvním stupni. Z uvedených důvodů považuje žalovaný kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu její zamítnutí.

IV. Relevantní skutečnosti plynoucí se spisu

[14] Součástí spisového materiálu je mj. obsah webových stránek www.ardeus.cz (ze dne 5. 8. 2005, 8. 8. 2005 a 9. 8. 2005), na kterých stěžovatel nabízí zaslání informací ke komoditnímu obchodování, zaslání manuálu a informací ke vzdělávacím seminářům. Dále stěžovatel přes svůj portál e-burza nabízel možnost realizace demo i reálného on-line obchodování s vybranými akciami, akciovými indexy, komoditami a měnami na hlavních světových trzích se zaměřením na CFDs, Forex a komoditní Futures. V závěru kontrolního protokolu č. 26/2005 ze dne 19. 9. 2005 o výsledku státní kontroly provedené u stěžovatele žalovaným se uvádí, že „kontrolou zaměřenou na zjištění, zda kontrolovaná osoba provádí či zprostředkovává obchody s devizovými hodnotami bez devizové licence nebylo z prověřených materiálů zjištěno porušení devizových předpisů“.

[15] Žalovaný následně zahájil se stěžovatelem správní řízení pro podezření z nabízení zprostředkování bezhotovostních obchodů s cizí měnou bez devizové licence, kterého se měl dopustit dne 5. 8. 2005, 8. 8. 2005, 9. 8. 2005 a 30. 11. 2005. Na ústním jednání dne 5. 1. 2006 stěžovatel uvedl, že neprovozuje žádnou zprostředkovatelskou činnost. Hlavní podnikatelskou činností je pořádání vzdělávacích seminářů a poskytování poradenství v oblasti marketingu, podnikání a v oblasti finančních a komoditních obchodů. Se společností GCI Financial má stěžovatel ústní dohodu o nabízení služeb této společnosti, ta však stěžovateli neposkytuje žádné plnění. Na základě provedení dokazování (mj. výpovědí dvou svědků – účastníků seminářů pořádaných stěžovatelem) žalovaný rozšířil předmět správního řízení na základě podezření, že stěžovatel nejméně dne 30. 9. 2005 v Praze a 14. 10. 2005 v Ostravě nabízel zprostředkování bezhotovostních obchodů s cizí měnou bez devizové licence na jím pořádaných seminářích.

[16] Žalovaný vydal dne 20. 4. 2006 rozhodnutí o předběžném opatření, č. j. 2006/904/620, kterým stěžovateli uložil odstranit z webových stránek www.ardeus.cz veškeré odkazy týkající se společnosti GCI Financial Ltd. a jí nabízených služeb, nesoucích

znaky bezhotovostních obchodů s devizovými hodnotami a dále upustit od propagace této společnosti a jí nabízených služeb, nesoucích znaky bezhotovostních obchodů s devizovými hodnotami, na seminářích pořádaných stěžovatelem a prostřednictvím jím prodáváných brožur nazvaných „manuál SCAFT Share CFDs and Forex Trading“. Argumentace stěžovatele v rozkladu proti následnému rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2006, č. j. 2006/1056/620, o uložení povinností k nápravě a pokutě za správní delikt, i žalobě proti zamítavému rozhodnutí Bankovní rady o tomto rozkladu ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2006/2603/110, se prakticky shoduje s argumentací obsaženou v kasační stížnosti.

V. Vlastní argumentace soudu

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud především vychází ze skutečnosti, že stěžovateli byla ve správním řízení uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona v rozhodném znění, podle něhož *„nabízet obchodování s devizovými hodnotami nebo poskytování peněžních služeb nesmí osoba bez odpovídajícího rozsahu stanoveného v bankovní nebo jednotné licenci nebo devizové licence nebo povolení vykonávat činnost podle zvláštního zákona. Zprostředkování peněžních úhrad do zahraničí nebo přejímání úhrad ze zahraničí může jako podnikání provádět pouze osoba, které byla udělena devizová licence k poskytování peněžních služeb“*. Tato skutečnost je zřejmá jak z výroku a odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2006, č. j. 2006/1056/620, tak z rozhodnutí Bankovní rady ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2006/2603/110.

[19] Nejvyšší správní soud nemohl rovněž přehlédnout, že se stejnou právní otázkou, jež spočívá v interpretaci ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona, již zabýval ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2009, č. j. 2 Afs 129/2008 - 85 (dostupné na www.nssoud.cz), týkajícím se navíc stejného subjektu. Stejně jako v kasační stížnosti, o které zdejší soud rozhodl naposled uvedeným rozsudkem, i nyní stěžovatel namítá, že se nemohl dopustit deliktu, za něž byl postižen, neboť nevykonával zprostředkování obchodu s devizovými hodnotami coby podnikatelskou činnost. Nejvyšší správní soud neshledal žádný rozumný důvod, pro který by se měl odchýlit od právního názoru v citovaném rozsudku uvedeném, a proto na něj odkazuje a vybírá z něj následující argumentaci, jež se bezezbytku uplatní i v nyní posuzovaném případě.

[20] Z ustanovení § 3 odst. 6 plyne, *„že k tomu, aby bylo nabízení obchodování s devizovými hodnotami legální, musí mít osoba, která je chce uskutečnit, jedno z těchto tří povolení: bankovní nebo jednotnou licenci, udělovanou podle části druhé zákona č. 21/1992 Sb., o bankách; devizovou licenci, která se uděluje podle § 3 odst. 1 devizového zákona „pro provádění obchodů s devizovými hodnotami nebo poskytování peněžních služeb, je-li tato činnost podnikáním ... devizovému místu, které nevykonává činnost na základě bankovní nebo jednotné licence“; nebo povolení vykonávat činnost podle zvláštního zákona, kterým je například povolení k činnosti obchodníka s cennými papíry podle § 6 odst. 1 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu. Jak je zjevné z výčtu těchto povolení, jsou vydávána subjektům k jejich podnikatelské činnosti, ať už se jedná o činnost bank, činnost devizového místa provozovanou jako podnikání, či například činnost obchodníka s cennými papíry. Z toho ovšem nelze dovozovat, že pokud osoba není podnikatelem, pak ji ustanovení § 3*

odst. 6 devizového zákona normativně mívá a neukládá jí žádné povinnosti. Naopak, z tohoto ustanovení pouze plyne, jaká konkrétní povolení musejí podnikatelé mít, aby tuto činnost mohli provozovat; z toho ovšem nutně vyplývá, že jej poruší jak podnikatelé, tak i ne-podnikatelé, provozující-li ji bez příslušného povolení.(...)

[21] *Pokud by totiž byl přijat stěžovatelův výklad, znamenalo by to, že by obchodování s devizovými hodnotami mohl vykonávat buď podnikatel s některým z výše vyjmenovaných povolení, nebo jakýkoli nepodnikatel, jinak řečeno, provozovali by ji jednak za účelem zisku ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku podnikatelé s patřičnými povoleními a jednak skupiny „nezištných nepodnikatelů“ bez jakékoliv ambice touto cestou dosáhnout zisku. Ti by však v konečném důsledku nebyli nijak kontrolovatelní, ať už z hlediska své odbornosti a organizační způsobilosti k této sofistikované činnosti, či z hlediska toho, zda nepoškozují své klienty jiným způsobem. Mezi ně by se rád zařadil i stěžovatel. Přijetí takového výkladu by ovšem popřelo samotný smysl devizového zákona, kterým je podrobit obchodování s devizovými hodnotami veřejnému dohledu a vymezit subjekty, kterým bude povoleno, a to z důvodu možných škod, které by mohlo způsobit neodborné a nekontrolovatelné obchodování s devizovými hodnotami. Ani Nejvyšší správní soud proto tento výklad nezastává a uzavírá posouzení této kasační námitky konstatováním, že **pokud stěžovatel opravdu nabízel obchody s devizovými hodnotami a neměl k tomu patřičné oprávnění, pak ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona opravdu porušil.**“*

[22] *Pokud stěžovatel zpochybňuje, že obchodování s devizovými hodnotami nabízel ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona, „k posouzení této otázky je třeba vyjít z toho, že pokud předmětné ustanovení používá spojení „nabízet obchodování s devizovými hodnotami“, je nutno je vyložit pohledem ustanovení § 1 písm. i) téhož zákona. To jím rozumí „poskytování služeb třetím osobám, jejichž předmětem je nákup nebo prodej devizových hodnot provedený na vlastní nebo cizí účet, zprostředkování nebo jiné obstarání takového nákupu nebo prodeje, včetně přijímání a předávání pokynů k jeho provedení nebo zajištění; za obchod s devizovými hodnotami se považuje i jejich směna; splácení finančního úvěru v jiné měně, než v jaké byl poskytnut nebo přijat, není směnou devizových hodnot, pokud smlouva má písemnou formu.“*

[23] *Stěžovatel přitom obsah pojmu „nabízení obchodování s devizovými hodnotami“ naplnil, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že měl na svých webových stránkách vyvěšeny přímé odkazy ke komoditnímu obchodování on-line (viz např. nabídková lišta „Komoditní obchodování on-line zde!“ nebo „Ardeus komodity Online“); nejednalo se toliko o reklamní bannery. V rámci vzdělávací (přednáškové) činnosti stěžovatel poskytoval obecné informace o obchodování s devizovými deriváty, nicméně vedle toho byla součástí stěžovatelem pořádaných seminářů rovněž nabídka k obchodování se společností GCI Finance Ltd, která působí (jako společnost zapsaná v obchodním rejstříku Britských panenských ostrovů) na Belize, a jejímž předmětem činnosti jsou devizové obchody. Městský soud se podrobně vyjádřil ke všem žalobním námitkám stěžovatele, na toto odůvodnění proto Nejvyšší správní soud bezesbýtku odkazuje, a stejně tak se staví na stranu závěru městského soudu (a žalovaného) o prokázání skutečnosti, že stěžovatel nabízel a poskytoval přímou podporu využití služeb společnosti GCI Financial Ltd.*

[24] *Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku, smyslem devizového zákona „je regulovat, kdo bude oprávněn nabízet v ČR nákup a prodej devizových hodnot a kontrolovat odbornost, organizační způsobilost a další kvality těchto subjektů. Možnost této regulace již dnes jistě není absolutní, neboť díky celosvětovému uvolnění nakládání*

s devizovými prostředky, díky globalizaci světových trhů s těmito hodnotami a díky jejich řiditelnosti na dálku, typicky prostřednictvím internetu, již žádný stát nemůže reálně aspirovat na to, aby měl dohled nad všemi subjekty, jejichž prostřednictvím příslušníci tohoto státu nakládají se svými devizovými prostředky. To jej však na druhé straně nezabavuje možnosti vykonávat dohled alespoň nad těmi subjekty – rezidenty. Typicky se jedná o právnické osoby regulované vnitrostátním právem, a které tyto služby buď samy poskytují, nebo které jejich poskytování zprostředkují, například tím, že umožňují českým státním příslušníkům nacházet cesty k zahraničním subjektům, které devizové hodnoty nakupují nebo prodávají.

[25] Právě takové nabízení cest k zahraničnímu subjektu, konkrétně ke společnosti GCI Financial Ltd., bylo i stěžovatelovou činností, a není rozhodné, zda bylo jeho činností hlavní nebo vedlejší, nabízenou pouze jako bonus k jeho výukovým službám, či zda bylo vykonáváno za prokazatelnou úplatu, či nikoli. Podstatné je, že právě on zprostředkovával kontakt mezi svými českými klienty či návštěvníky svých webových stránek a zahraniční společností GCI Financial Ltd. Její činnost již neprobíhala v režimu českého práva a nemohla být z povahy věci kontrolována českými orgány veřejné moci, činnost stěžovatele však ano. (...) Je jisté pravdou, že navštívení stěžovatelových webových stránek nebylo nutnou podmínkou k tomu, aby se kdokoliv z ČR dostal na stránky společnosti GCI Financial Ltd., na stranu druhou však nelze přehlédnout, že pokud si chtěli jeho klienti vyzkoušet obchodování na devizovém trhu, byla jim - dosti návodně, jak plyne ze správního spisu - nabídnuta právě tato cesta a i za toto nabídnutí, k němuž neměl oprávnění, nese stěžovatel odpovědnost.

[26] Nejvyšší správní soud rozhodně nepřehlíží realitu současného globalizovaného světa ani plnou svobodu českých státních příslušníků obchodovat s devizovými prostředky v cizině. Pokud se však zákonodárce tvořící devizový zákon rozhodl i za těchto podmínek vykonávat dohled alespoň nad těmi subjekty, které nabízejí či zprostředkovávají tyto obchody a spadají pod jeho jurisdikci, nelze shledat žádnou protizákonnost v tom, když formou vyžadování povolení tento dohled vykonává jak nad těmi subjekty, které tyto obchody přímo realizují, tak nad těmi, které zprostředkovávají kontakt s těmi subjekty, které pod jurisdikcí českého státu nejsou.“ Žalovanému se podařilo dostatečně prokázat, že tímto subjektem stěžovatel byl, pokuta za porušení § 3 odst. 6 devizového zákona mu proto i podle názoru zdejšího soudu byla uložena právem.

[27] Vzhledem k tomu, že městský soud správně posoudil právní otázku vymezení jednání, které je nabízením, resp. zprostředkováním, obchodování s devizovými hodnotami, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn nebyl. V řízení před správním orgánem rovněž nebyly zjištěny vady ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný v řízení plně úspěšný sice byl, nevznikly mu však náklady řízení přesahující rámec jeho běžné činnosti a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu